

1922, jakožto dnem, který svým početním označením se shoduje s počátečním dnem lhůty.

Bylo tudíž opční prohlášení, podané st-lem nesporně tohoto dne, podáno včas. Zamítl-li je žal. úřad přes to jako opožděné, vycházející z názoru, že roční lhůtu dlužno čítati za 365 dnů, jest rozhodnutí jeho v rozporu se zákonem, pročež je slušelo zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2905.

Domovská příslušnost (Slovensko): Je placení činžovního haléře »přispíváním k obecním břemenům« ve smyslu §u 10. zák. čl. XXII: 1886?

(Nález ze dne 23. listopadu 1923 č. 19.886).

V ě c: Max H. v Bratislavě (adv. Dr. Jan V. Keller z Prahy) proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství a domovskou příslušnost.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nevyhověl ministr pro Slov. žádosti st-lově za uznání, že st-l nabyt dnem 31. prosince 1909 domovské příslušnosti v Bratislavě a že se stal proto dnem 28. října 1918 státním občanem čsl. z těchto důvodů:

Žadatel tvrdí, že nabyt v městě Br. dnem 31. prosince 1909 domovské příslušnosti podle ustanovení §u 10 zák. čl. XXII z r. 1886 a opírá toto svoje tvrzení o tu okolnost, že od roku 1906 platil činžovní haléř a v letech 1907, 1908 a 1909 obecní přírážky. Pokud se týče placení činžovního haléře, není možno považovati placení to za přispívání k břemenům obecním, která má na mysli § 10 zák. čl. XXII z r. 1886 a to z toho důvodu, že činžovní haléř nestihá přímo nájemníka, ale že naopak zdaněným subjektem při činžovním haléři je subjekt státní domovské daně, t. j. majitel resp. uživatel domu. To jest zřejmo z normativního nařízení města Br. z 5. srpna 1918, kterým bylo upraveno vybírání činžovního haléře. Když tedy je nemožno považovati toto placení činžovního haléře za přispívání k obec. břemenům se stránky nájemníka, neprokázal žadatel, že by byl nepřetržitě po předepsanou dobu 4 roků k břemenům města Br. přispíval a nebyly proto u něho splněny podmínky nabytí domovské příslušnosti do 31. prosince 1909 dle §u 10 zák. čl. XXII z r. 1886. Poněvadž pak žadatel neprokázal, že nabyt domovské příslušnosti před 1. lednem 1910, nemůže býti ve smyslu §u 1 č. 1 zákona ze dne 9. dubna 1920 č. 236 Sb. považován za čsl. státního občana a je proto i žádosti jeho za uznání čsl. státního občanství vyhověti.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podanou shledal nss důvodnou. Sporná jest jen otázka, je-li placení činžovního haléře přispíváním k obecním břemenům ve smyslu §u 10. zák. čl. XXII z r. 1886. Žal. úřad to popírá, vycházející z právního názoru, že činžovní haléř nestihá přímo nájemníka, nýbrž že jest při něm zdaněným subjektem majitel resp. uživatel domu. Na odůvodnění tohoto názoru dovolává se nař. rozhod-

nutí normativního nařízení města Br. z 5. srpna 1918. Toto nařízení vstoupilo však podle svého § 8 v platnost se zpětnou účinností jen od 1. ledna 1917 a nelze ho tedy na tento případ, při němž jde již o dobu od roku 1907 do roku 1909, používat. V té době byl v platnosti nájemní statut města Br. ze dne 5. února 1900, vyhlášený dne 2. července 1900. Posl. odst. §u 4 tohoto statutu stanoví výslovně, že jsou činžovní haléře samostatným břemenem, stihajícím nájemníka, jenž je musí zaplatiti i tehdy, když to nebylo zvláště vymíněno. § 13, odst. 2. zák. čl. VI z r. 1909 pak ustanovuje, že částky, jež jako obecní daně platí nájemník jménem činžovního haléře nebo z titulu jiné obecní daně z bytu, nenáleží k hrubému výnosu, tvořícímu základ pro domovní daň činžovní; tehdy, když pronajímatel tyto částky zvláště vykáže, nebo ve svém činžovním prohlášení uvede, že jsou již zahrnuty v přiznaném hrubém výnosu s vedlejšími poplatky. Z obou těchto ustanovení vyplývá zřejmě, že v letech 1907—1909 nebyl subjektem činžovního haléře majitel resp. uživatel domu, nýbrž nájemník a že tedy názor žal. úřadu není správný. Pak nezbyvá však než nař. rozhodnutí, spočívající jedině na tomto nesprávném názoru, zrušiti podle §u 7 zák. o ss.

č. 2906.

O b e c n í s t a t e k: I. Rozdíl mezi obecním statkem a obecním jménem, kteréž oba jsou vlastnictvím obce, shledati lze jedině v účelu, kterému ten který majetek obce slouží. — II. Obecním statkem je majetek obce tehdy, je-li věnován k tomu, aby sloužil k ukojení potřeb jednotlivců; je-li k užívání jeho oprávněn každý občan, stává se statkem veřejným; slouží-li obecní statek k tomu, aby jeho výtěžky kryty by potřeby domácnosti nebo statků určité řady oprávněných, kteří titul tohoto svého práva čerpaří ze svého vztahu k obci jakožto samosprávnému svazu práva veřejného, jde o obecní statek zvláštní podle § 70 ob. zřízení. — III. Rozhodovati o povaze určitého obec. majetku jakožto zvláštního obecního statku jsou příslušny úřady samosprávné. — IV. Toto právo zahrnuje v sobě i právo dozorčí. — V. Platný výrok samosprávných úřadů o tom, že určitý majetek jest obec. statkem a užívací práva k němu právy podle obec. zřízení, vylučují další spor o platnosti těchto práv jako práv soukromoprávních.

(Nález ze dne 23. listopadu 1923 č. 20.045).

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 800 adm.

V ě c: Karel B. a spol. ve Dvoře Král. proti zemskému správnímu výboru v Praze (za zúčastněnou stranu adv. Dr. Jos. Maličský z Hořovic) o užívání obecních lesů.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Po provedeném předběžném šetření vyzvala zsk výnosem ze 14. listopadu 1917 okr. výbor vzhledem k tomu, že skutečný nynější stav užívání a správy obecního statku v B. v mnohém ohledu neodpovídá na úkor obce platnému právu, aby dle §u 96 ob. zř. zakročil mocí svého dozorčího práva a zejména, aby nařídil ob. zastupitelstvu, aby všechny otázky užívání statku toho usnesením svým podrobně